

FRANTIŠEK KOTLETA

ŘÁZOVÁ VLNA

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘÁZOVÁ
VLNA**

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Série Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez
Vlci (prequel)

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu

Lovci
(samostatná kniha)

Trilogie Spad

Spad
Poločas rozpadu
Rázová vlna

FRANTIŠEK KOTLETA

**RÁZOVÁ
VLNA**

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-096-3 (print)

ISBN 978-80-7557-491-6 (ePub)

ISBN 978-80-7557-492-3 (mobi)

ISBN 978-80-7557-493-0 (pdf)

*Všem, kteří bojovali
a padli za naši svobodu.*

Válka skončila. Zbyla jen vzpomínka v podobě zničené planety, na jejíž povrch dopadly stovky jaderných hlavic. Starý svět zmizel a ten nový je jiný – divoký, nemilosrdný, radioaktivní... V jeho troskách rádí měnitelé – nájezdníci, dobyvatelé a hlavně kult, který shromažďuje atomové bomby k jednomu velkému konečnému odpálení. Věří totiž, že Bůh chtěl zničit svět, ale něco se zvirtlo, a tak je třeba dokončit rozdělanou práci za něj.

Jenže jsou tu lidé, kteří nukleární zimu nechtějí, kteří pamatují staré časy a věří, že tenhle svět ještě stojí za záchranu.

„Je to naše práce, protože v tomhle posraném světě je to vždycky naše práce. Nezbyl totiž už nikdo, kdo by to mohl udělat za nás,“ říká plukovník Michálek.

Pán Naošige pravil: „Cesta samuraje spočívá v beznaději. Zoufalého člověka nepřemůže ani více než deset mužů. Rozumný člověk ničeho velkého nedosáhne. Raději se staňte šílenými a zoufalými. Kdo se na Cestě samuraje řídí úsudkem, neuspěje. Věrnost ani oddanost nejsou zapotřebí, neboť stačí, když se na Cestě stanete zoufalými.“

(Hagakure: Kniha samuraje)

Během válek, které vyhladily většinu lidstva a proměnily planetu v trosky, jsem byl zvyklý řešit všelijaké situace. Jenže tohle bylo moc i na mě. Stál jsem uprostřed místnosti, z níž sekta měnitelů odpálila čtyři jaderné rakety známé jako Satan 2 a ty teď mířily na Japonsko. Ještě před pár týdny bych si řekl: „A co je mi, kurva, do toho?“ Jenže, byl to, tuším, Napoleon, kdo prohlásil, že situace na bojišti se mění z hodiny na hodinu, a v tomhle atomovkama rozjebaném světě to platilo dvojnásob.

Nacumi, shodou okolností důstojnice japonské armády, civěla na monitor znázorňující dráhu letu všech čtyř raket a v ruce držela tenký štíhlý meč, který sebrala Žolíkovi.

„Je konec, selhala jsem,“ řekla a namířila si špičku meče na břicho. Už tak tam měla ránu, ze které se jí valila krev a barvila její uniformu

do tmavě ruda, vážně bych nerad, aby tam tím zatraceně nebezpečně vypadajícím ostrým vyvrtala další.

„Ne!“ zařval jsem, ale Nacumi se na mě jenom podívala a se slzami v očích zavrtěla hlavou.

„Má země... můj domov...“, odvětila a pevně chytila rukojeť meče.

Přiskočil jsem k ní a nemilosrdně přišlápl její ruce k podlaze. Zaúpěla, ale odmítala rukojeť pustit. Přidupl jsem jí ruce větší silou a pak jí katanu, nebo co to zatraceně bylo, vyrval z rukou.

„Tohle budu potřebovat,“ zavrčel jsem a přiskočil k měniteli, který ležel nedaleko.

„Čau, kámo,“ naklonil jsem se k němu a přiložil mu meč k uchu. Jenom se na mě spokojeně usmál. „Letí,“ řekl nepřítomně.

Usekl jsem mu levé ucho, aby mi věnoval víc pozornosti. Tím mečem to šlo docela hladce. Zasyčel bolestí, ale ten dementní úsměv mu zůstal.

„Já, zatroleně vím, že letí. Chci vědět, jak to zvrátit!“ zařval jsem a přiložil mu meč k levému oku.

Měnitel jen zavrtěl hlavou. Riskoval přitom, že mu vypíchnu oční bulvu. Bylo mu to jedno.

Tak jsem to udělal.

* * *

Konečně se rozeřval. Aby ne, muselo to pořádně bolet. Oko prasklo a na podlahu vytekly jeho zbytky.

„Ááááá!“ křičel měnitel a svíjel se bolestí na podlaze. I tak jsem ho ale dokázal přervat. Prostě

trénovaný důstojnický hlas: „Budu vás oba mučit, dokud mi neřeknete, jak to zvrátit!“ zakřičel jsem a přitočil se k Žolíkovi. Měnitelský mistr vytřeštil hrůzou oči a já mu k jednomu z nich přiložil meč.

„Nemám čas, rozumíte?!“ řval jsem vztekle. Ohlédl jsem se přitom po Nacumi. Cívěla na monitor, po němž se pohybovaly atomovky. Pomalu se prokousávaly kosmickým prostorem.

„Dobře, zabiju Žolíka, toho stejně nepotřebuju,“ zavrčel jsem a zvedl meč nad hlavu, abych mu usekl hlavu. Stejně jsem to chtěl celou dobu udělat.

„Ne, prosím, vím, jak to zastavit!“ zakřičel Žolík a dal si ruce před hlavu v ochranném gestu.

„Nezradte nás, mistře!“ ozval se na to konto měnitel. Vrátil jsem se zpět a propíchl mu druhé oko. Udělalo to jenom takové „plc“ a v tu chvíli začal neartikulovaně rvát a točit se bolestí po podlaze, jako by tancoval break dance.

„Takže?“ podíval jsem se na Žolíka a napřáhl k němu meč. Po jeho špičce stékala nějaká sračka z měnitelových očí. Pár kapek mu dopadlo na čelo a udělalo dramatické „žbluňk“.

„Ty rakety měly nějaký systém, který měl mást protiraketovou obranu. Měl být autonomní a chovat se nepředvídatelně. Ale v našich raketách nebyl. Rusové je ještě neměli hotové, ležely nedodělané v podzemním skladu...“ začal ze sebe překotně chrlit Žolík. Měl jsem se rovnou obrátit na něj a nemusel ztratit drahocenné sekundy, kdy jsem to zkoušel na bezokého technika. Žolík, samozřejmě, nebyl fanatik. Byl to jenom vychcaný zlý zvrácený hajzlík. Na takového platilo fyzické násilí a to bylo jenom dobře.

„Ten systém nedokázali vytvořit, ale nahradili ho nějakým počítačovým programem. Včera nám ho ukazovali, mají ho tam v počítači,“ dodal Žolík a ukázal na zapnutý Apple ležící kousek od monitoru zobrazujícího dráhu raket. Rychle jsem vše, co říkal, překládal Nacumi, která se okamžitě vrhla k počítači. Na podlahu z ní přitom odkapávala krev.

„S tím ale nic neuděláme, museli bychom ovládat protiraketovou obranu Japonska,“ vzdychla našťavaně, dál ale prozkoumávala program.

Na to konto jsem opět napřáhl meč směrem k Žolíkovi.

„Máme tu satelitní telefon, tam,“ ukázal a dodal: „Je japonský.“

Byl to vážně vzorně spolupracující parchant.

* * *

Měnitel navzdory bolesti a češtině, kterou jsme mluvili, pochopil, že je Žolík zradil. V návalu vzteku se v jednu chvíli dokázal postavit a pak se zkusil rozběhnout proti počítači. Nejspíš ho chtěl zničit vlastním tělem.

„Až naprší a uschne,“ oznámil jsem mu a přesekl mu šlachy na levé noze. Sletěl k zemi a na ní jsem mu přetál páteř. Už mě vážně štval. Strašně zařval a nehodlal s tím skončit. Z úst mu tekly sliny, chrčel a úpěl. Klidně bych ho takhle nechal navždy, protože ty čtyři rakety letící vyhladit nějakých sto třicet milionů lidí byly hlavně jeho práce, ale potřebovali jsme klid na práci. Dupl jsem mu na lebku a několikrát dalšími ráznými kopanci ji rozdrtil.

Konečně zmlkl.

* * *

Nacumi se mezitím dobelhala k satelitnímu telefonu. Byl propojený s kabelem v ovládací místnosti, protože jinak by v uzavřeném prostoru nefungoval. Všiml jsem si, že na něm skutečně jsou japonské znaky. Šlo přesně o tu hračičku, za kterou jsme se poslední týdný tak úpěnlivě hnali.

* * *

Japonce jako by někdo šlehl koňskou dávkou adrenalinu. Mačkala telefon, řvala do něj jako zběsilá a zároveň bušila do Applu na stole. Já jsem mezitím přešel k Žolíkovi a očistil si o něj meč. Udělal jsem to pomalu a pečlivě do jeho saka a trochu víc přitom zatlačil ostřím, takže jsem mu prořízl látku skrz a dostal se ostřím až na kůži. Žolík jenom zatínal zuby a mlčel. Po druhém říznutí se pod ním objevila skvrna moči a postupně se zvětšovala. Udělal mi tím opravdovou radost, tak jsem mu ostřím ještě zkusmo zašermoval před obličejem.

A v tu chvíli se z telefonu ozval mužský hlas – japonsky. Nacumi na to konto začala řvát něco, co nejspíš byly kódy a volací znaky, a pak věci nabraly spád. Mluvila rychle a odsekávala informace, které pročítala z obrazovky. Nerozuměl jsem ani slovo, ale odvodil jsem si, že z programu dokázala dostat systém a souřadnice klamných cílů, které budou rakety vypouštět, a kde naopak budou jaderné hlavice. Nakonec se jí přes propojení dokonce podařilo odeslat i nějakou část toho ná-

hradního programu. Ne celý, protože nebyl čas. Rakety mířící k japonským ostrovům zahájily sestupnou fázi.

* * *

Opřel jsem se o stůl a útroby se mi sevřely chutí po doutníku. To napětí jsem nedokázal vydržet. Klidně bych vypil Žolíkovi oko, kdybych se za to dostal k nějakému tabáku. Místo toho jsem jenom tiše civěl na monitor. Nejdřív z něj zmizela první tečka, pak druhá a nakonec třetí. Pokaždé, když se tak stalo, si Nacumi úlevně oddechla. Hned nato ale zase začala řvát a křičet informace a z druhé strany jí odpovídal stejně vzrušeně mužský hlas. Podle stupňování hlasitosti jeho i jejích výkřiků bylo ale něco špatně. Poslední přeživší červená tečka dál sestupovala ke svému cíli.

* * *

A pak zmizela.

* * *

Nacumi ztichla. Zůstala stát s pootevřenými ústy na místě jako ochrnutá.

„Podařilo se to?“ zeptal jsem se.

Mlčela a jen zírala na obrazovku, na které už se vůbec nic nedělo. Odmlčel se i hlas na druhé straně. Z telefonu se ozývalo jenom praskání.

* * *

„Nacumi?“ zeptal jsem se znovu.

Japonce beze slova vypadl satelitní telefon z ruky. Tráskl sebou o podlahu a ozvalo se z něj další zachrčení. Na druhé straně spojení už nikdo nebyl. Došlo mi to. Bylo po všem.

* * *

„Pane Bože,“ vydechl jsem a na chvíli zavřel oči.

„Nacumi?“ řekl jsem po krátké pauze.

Jen zavrtěla hlavou a podívala se na meč v mých rukách.

„Nedovolím ti to. Ať se s Japonskem stalo cokoliv, tohle není konec. Musíme se pomstít. Ten, kdo to nařídil, tady není. Žolík je druhořadej pochca-nej sráč. Tvoje smrt by byla zbytečná. Teda teď. Klidně si umři, ale pokus se při tom zabít všechny ty plešatý zmrdy,“ pronesl jsem.

Otočila se ke mně a v očích měla slzy.

„Nezkoušej na mě tahat Cunetoma Jamamotu,“ zavrčela vztekle.

Zmateně jsem pohodil hlavou.

„Omlouvám se, netuším, oč se jedná,“ špitl jsem a podíval se na Žolíka. Ten pochopil, že jeho život visí na vlásku, zaryl hlavu do podlahy a snažil se snad ani nedýchat, aby Japonku nepopudil. Přitom se celý rochnil v kaluži vlastní moči.

„Můj otec ho miloval. Je to kniha popisující, jak se má chovat samuraj. Cpal mě tím od mala. Kvůli tomu jsem se dala do armády. Je to kniha podobných plků o správné pomstě a čestné smrti, ale moje země, chápeš to, že...,“ mluvila překotně, ztrácela hlas a pak vprostřed věty zmlkla. Do očí

se jí vehnaly slzy a svezla se na podlahu. To, co před chvílí předvedla, ji zcela vyčerpalo.

Rozběhl jsem se k ní a objal ji.

„Já to chápu, Nacumi, protože moje země už dávno není. Taky ji rozjebaly jaderný rakety,“ pronesl jsem tiše a pohladil ji po krátkých vlasech, které jí znovu pomaličku narůstaly.

* * *

Cítil jsem, jak se chvěje a snaží se zhluboka dýchat. Sáhl jsem jí na čelo – měla jej celé studené. To bylo horší než všechno ostatní. Měla v těle kulku a dostávala šok z úbytku krve.

„Prásk! Prásk!“ dál z chodby se ozvaly dva výstřely.

Chytl jsem Nacumi pod ramenem a opřel ji o stůl. Pak jsem vytáhl satelitní telefon z kabelu a strčil ho do kapsy.

„Hej, ty pochcanej zmrde, vstávej!“ oslovil jsem Žolíka. Vyděšeně se na mě podíval. Nejspíš čekal popravu. „Dělej,“ popohnal jsem jej a vyrazil k němu. Zapřel se o nezraněnou nohu a postavil se.

„Bolí,“ řekl jako malé dítě.

„Nezajímá mě to. Vezmeš ji a půjdeš za mnou. Jestli ti spadne, zabiju tě. Jestli mě neposlechněš na slovo, zabiju tě. Jestli budeš mít blbý kecy, zabiju tě, jasný?“ zavrčel jsem a vyrazil ke dveřím. Žolík jenom pokýval hlavou a kulhal k Nacumi. Té jsem předtím strčil do ruky katanu. Musel jsem to risknout.

Z chodby se ozvala další střelba. Ať už za ní stál kdokoli, přibližoval se.

* * *

Rozhlédl jsem se po chodbě, ale spatřil jsem jenom mrtvé plešouny přede dveřmi. Rychle jsem jim prohrabal kapsy. Měli toho u sebe docela dost. Vzal jsem dvě pistole Glock 17, pár náhradních zásobníků a obral jsem o náboje měnitel, který měl revolver. V jedné z jeho kapes jsem objevil dvě krabičky revolverových nábojů ráže .357. Nevědět, že se před chvílí vypařilo Japonsko, nejspíš bych si radostí zavýskl. Zrovna jsem nabil oba nábojové válce pythonů, když se za rohem někdo mihl.

„Uf,“ vydechl jsem. Málem jsem totiž zmáčkl spoušť a zastřelil Jitřenku.

Prosmýkla se kolem rohu a přitiskla na zeď. Následovalo ji několik kulek. Pár jich prosvištělo kolem a skončilo v protější zdi, několik se zakouslo z druhé strany a okolo Jitřenky proletěla sprška zdiva a omítky.

„Došly mi šípy,“ usmála se na mě trochu nepřítomně, když zjistila, že stojím kousek od ní. V ruce držela luk.

„Tvoje rameno,“ řekl jsem.

„Jenom škrábnutí. Jsem rychlá, mě nejde jen tak zastřelit,“ odvětila pyšně a přikrčila se ke zdi. Útočníci totiž spustili další palbu.

Natáhl jsem kohoutky pythonů, poklekl a počkal, až střelba na chvíli ustane. Pak jsem opatrně vykoukl a spatřil dva chlápky, jak k nám běželi chodbou. Oba měli v rukách útočné pušky.

Tedy až do chvíle, kdy jsem spustil střelbu.

* * *

Prvního jsem střelil zespod do břicha. Kulka jej odkopla dozadu, zkroutil se při tom jako Jitřenčin luk. Z těla vystříkla krev a rozprskla se po celé chodbě. Z rukou mu vyklouzla puška a chvíli nato dopadl zadkem na podlahu, kde se rozplácl v ka-luži vlastní krve.

Druhý po mně stihl vystřelit. Naštěstí ho akro-batický kousek jeho soupevníka rozhodil natolik, že pořádně nezamířil. Kulky tak neškodně skon-čily ve zdi vysoko nade mnou. Neměl jsem čas se s ním zdržovat, prostřelil jsem mu plíce dvěma kulkami. Na zemi vydržel být při vědomí ještě ne-celou půlminutu. Sípál, zalykal se, a dokonce se snažil mě zastřelit. Jenže už nedokázal pořádně zamířit a nakonec mu zbraň vypadla z ruky, aniž by zmáčkl spoušť.

„Nahore jich je opravdu hodně,“ oznámila mi Jitřenka. Nemusela. Na konci chodby se totiž mih-la další postava. Prošpikoval jsem jí pajšl olovem, načež se spustil strašný řev raněného a pak ná-sledovalo několik povelů v ruštině. Ten první mě opravdu potěšil – nařizoval ostatním držet se vza-du. S druhým už to bylo horší – rozkázal přinést granátomet.

* * *

„Padáme odsud, rychle!“ štěkl jsem směrem k Jit-řence.

Stáhli jsme se zpátky do ovládací místnosti, kde jsme málem vrazili do Žolíka. Přesně jak jsem mu přikázal, podpíral Nacumi a belhali se za námi. Japonka vypadala stále bledší a bledší.

„Ty!“ vykřikla Jitřenka a vytáhla za pasem schovaný nůž. Během okamžiku jím švihla Žolíkovi po krku.

Zastavila jej katana. Nacumi ji navzdory svému stavu dokázala vymrštít přesně před měniteľovu tepnu. Ostří zazvonilo o ostří.

„Ne, je to náš zajatec. Potřebujeme ho,“ zavrčel jsem na Jitřenku.

Divoká se na mě ohlédla se vztekem v očích. Ještě nikdy jsem nic takového v její tváři neviděl.

„Je to náš nepřítel. Mučí a vraždí divoké,“ odvětila.

„Já vím. Je to zasranej zmrď se zasraně malým pérem. Ale můžeme od něj získat spoustu informací, věř mi,“ pronesl jsem a podíval se na Žolíka. Ten jenom souhlasně pokyvoval hlavou, aby mě podpořil. Myslím, že při pohledu na Jitřenku by mi odsouhlasil i to, že provádí orální sex radioaktivním jezevčíkům, jenom aby ta dvě ostří dostal z dosahu svého krku.

„Ale on...,“ zaprotestovala Jitřenka, jenže při pohledu do mé tváře dál nepokračovala.

„On nám teď pomůže, že rocková hvězdo?“ obrátil jsem se na něj a přitom zvedl ze země poslední pistoli, která vypadla mrtvole přede dveřmi. Vytáhl jsem z ní zásobník a rychle z něj vydloubl zbývajících pět nábojů. Ty jsem si vrazil do kapsy a zásobník znovu zasunul do zbraně.

„Jitřenko, chytň Nacumi, a ty si vem tohle,“ podal jsem prázdnou zbraň Žolíkovi. „Venku jsou tvoji lidi. Hezky jim řekneš, že jsi nás dostal a ať ti jdou okamžitě pomoci, že jsi zraněný. Když to neuděláš...“

„Zastřelíte mě,“ přerušil mě Žolík.

„Ne, ustřelím ti koule a pak tě nechám Jitřence na hraní,“ prohlásil jsem a divoké při tom zazářily oči.

* * *

O chvíli později jsem z jednoho ze zabavených glocků vystřílel do druhé chodby pár nábojů a pak přišel na řadu Žolík.

„Héj, dostal jsem je! Jsem ale raněný, rychle, pomozte mi!“ zařval směrem k měnitelům a pak to ještě jednou zopakoval.

Měl vážně talent. Nebyl to jenom zpěvák, ale i skvělý herec. Vypadal, že pomalu umírá, a tvářil se u toho jako hrdina, který pobil hromadu nepřátel.

„Zatraceně, to je rozkaz, vy zmetci!“ zařval znovu, když na jeho první volání nikdo nereagoval.

„Mistře?“ ozvalo se konečně zezadu rusky.

„Řekl jsem, že jsem je dostal, parchanti, copak neposloucháte svého mistra? Okamžitě mi přijďte pomoci!“ zařval a podlomil se v kolenou, aby dodal svému volání o pomoc na důležitosti. Škoda, že už neexistovalo YouTube, na tomhle mistrovském kousku improvizovaného herectví bych nejspíš vydělal strašný prachy. Teda kdybych měl ještě mobil, na který by se dalo nahrávat.

Chodbou se rozezněl dusot běžících nohou. Krčil jsem se za rohem, kde jsem potkal Jitřenku, a čekal na svou příležitost. Nejdřív kolem mě proběhl jeden měnitel, pak druhý a ještě další dva. Všichni se vrhli opečovávat Žolíka.

„Prásk!“ střelil jsem nejbližšího z nich do páteře. Dalšího jsem dostal do břicha, třetího do zad a čtvrtého z boku do hlavy. Ta se rozprskla jako meloun ve svěráku a zbytky jeho mozku, očí a lebky ohodily Žolíka, který hned po prvním výstřelu padl na zem. Pak jsem se otočil a uviděl další dva překvapené chlápky. Jejich život ukončily zbývající náboje v nábojovém válci pythona. Jeden z nich měl v ruce ten zatracený granátomet.

„Mohl... mohl... jste mě zabít,“ koktal vyčítavě Žolík a rukou si utíral krev a mozkomíšní mok z obličeje. Moc mu to nepomohlo, protože měl dost krve i na tom rukávu. Jeden z měnitelů totiž spadl přímo na něj a vycákal na něj obsah svých žil a tepen. Tělní tekutiny z mrtvol si tak jenom víc rozmazal po ksichtě.

„To by byla oběť, kterou bych byl ochoten přinést, Žolíku, ale vidíš, nic se ti nestalo, mám dobrou mušku,“ odvětil jsem.

„Jitřenko, rychle, doved' Nacumi, pan Žolík ji vyvede ven,“ otočil jsem se pak k divoké.

* * *

To erpégéčko byla stará dobrá sovětská RPG-29, kterou *Ivani* vymlátili polovinu baráků za druhé čečenské války. V kódu NATO se jí říkalo Vampir, takže jsme si ji my Češi překřtili na upíra. Podal jsem ji Jitřence, dobil nábojový válec v pythonu a vyrazili jsme zpátky po svých stopách.

„Musí jich tam být opravdu hodně. Šly jich po mně desítky. Naházeli do toho hangáru i nějaký granáty,“ vysvětlovala mi cestou divoká. Během

cesty jsem se na chvíli podíval i na to její zranění. Měla v rameni slušnou díru od kulky, která jí prošla svalstvem skrz naskrz. Krev už jí ale přestala téct a ztuhla ve velký ošklivý škraloup. Bude to potřebovat vyčistit a ideálně i nějaká antibiotika. Ta ovšem zůstala v té její zemljance dobrých dvě stě kilometrů odsud. Vypadala ale, že ji rána moc netrápí. V klidu nesla erpégéčko a zase nahodila ten svůj úsměv plný nadšení do nového dobrodružství a chuti zabíjet měnitele.

Propletli jsme se chodbou a dostali se bez problémů až k místnosti, kde jsem onehdá popíjel s měniteli pivo. Od té doby v ní výrazně přibýlo mrtvol. Dvě měly dokonce šípy v hrudi.

„Bych si s dovolením vzala zpátky,“ pronesla Jitřenka směrem k mrtvolám a postupně z nich vydolovala své šípy. Vzhledem ke zpětným háčkům na hrotu to byla dost krvavá práce. Jitřence to ale nevadilo.

„Čvacht,“ ozvalo se z břicha jednoho z měnitelů, když z něj divoká svůj šíp vytáhla. Prošel břichem skoro skrz, takže ven se při vytažení hrotu vyvalila kromě krve i trocha potrhanych střev. Jitřenka pak vždycky zkrvavený šíp trochu otřela, ale jinak si s krví moc starostí nedělala. K měnitelům se chovala jako ke skolené zvěři. Vlastně jsem se tomu ani nedivil.

„Prosím, pojďme,“ ozvala se bledá Nacumi a máchla před sebou katanou, jako by zaháněla nějakého pro mě neviditelného ducha.

Jen jsem pokýval hlavou a popohnal Jitřenku vpřed.

* * *

Na měnitele jsme narazili až v chodbě u garáže. Stáli na stráži, a jen co nás uviděli, spustili palbu. Naštěstí jsme je viděli skoro ve stejnou chvíli, kdy oni spatřili nás, a během jejich střelby už jsme se kryli za zdí.

Poslal jsem proti nim zkusmo dvě kulky, ale bylo to zbytečné. Oni jich přitom posílali naším směrem násobně víc a že nás nemohou zasáhnout, jim bylo jedno. Nejspíš měli hromadu náhradních zásobníků. Stříleli totiž ze svých útočných pušek dávkou, jako by se nechumelilo. A střelců přibývalo. Vzduchem létaly kulky v hejnu jako podrážděné včely před bouřkou.

„Ke mně,“ stáhl jsem Jitřenku za opasek, když se pokusila podívat se po střelcích. Vzhledem k neustávající přehradní palbě by se jí to stalo osudným.

„Musíme s tím něco udělat,“ odvětila.

Podíval jsem se na Žolíka, který stál za námi, ze všech sil se držel na nohou, a ještě k tomu podpíral Nacumi. Finta s mistrem vítězícím nad narušiteli už nám podruhé nevyjde. Ne potom, co nás zahlédli.

„Nedá se nic dělat. Chtěl jsem si to šetřit na lepší příležitost, ale evidentně už se nám nic lepšího stejně nenaskytne,“ zamumlal jsem a strčil si pythony zpátky do holsterů. Pak jsem si od Jitřenky převzal upíra. Střílel jsem z něho jenom párkrát, a navíc před hezkou řádkou let, ale jsou věci, které dobrý voják nezapomíná.

A já byl kurevsky dobrý voják.

* * *

Výbuch se rozlehl chodbou tak mohutně, jako by se celá budova měla zřítit. Naštěstí jsem věděl, co mám v případech exploze uvnitř uzavřeného prostoru dělat, a ostatní měli čas si alespoň zacpat uši. Naším směrem se vyvalil kouř plný malinkatých kousků sutin a spalin z exploze. Zakašlal jsem a rozběhl se směrem k místu, kam jsem upíra odpálil.

Poznal jsem dokonce kousky vojáků, kteří po nás tak zvesela stříleli. Moc z nich ale vážně nezůstalo. Kupodivu to přežila jedna očouzená ruka, která pořád dál srdnatě svírala automatickou pušku.

Proběhl jsem místem exploze a hnal se směrem ke garážím.

„Ratatatatata!“

Jenom jsem se dostal za místo exploze, ocitl jsem se v další přehradní palbě. Padl jsem k zemi a skryl se za setsakramentsky velký kus zdi, který ještě před chvílí odděloval chodbu a záchod. Z něj teď všude okolo stříkala voda a sračky bublaly zpátky na povrch.

„Prásk! Prásk!“ vystřelil jsem k chlápku, který mě kropil automatem. Skrýval se za železnou bednou s náradím. Nebyl sám. Jitřenka měla pravdu – bylo jich tu dobrých deset. Nejspíš čekali na posily nebo nám prostě chtěli jen zahradit cestu ven, protože čekali, že tudy dřív nebo později musíme jít zpátky, a přišlo jim to jako lepší nápad než nás lovit ve spleti chodeb a místností.

Tohle bylo zatraceně velké sousto i pro mě.

* * *

„Pane veliteli?“ ozvala se za mnou Jitřenka.

Plížila se opatrně s hlavou při zemi, takže jí nevadilo, že jí nad ní sviští jedna kulka za druhou.

„Ano?“ prohlásil jsem a sledoval ji jen na půl oka. Neustále jsem si totiž dával pozor na střelce a čekal, až bude někdo z nich alespoň chvíli neopatrný a nabídne mi vhodný prostor k tomu, připravit jej o život.

„Nacu...“

„Prásk! Prásk! Prásk!“ poslal jsem tři kulky za chlápkem, který vykoul zpoza hromady starých pneumatik od nákladáku. Jedna z nich mu vystřelila mozek z hlavy. Vzhledem k tomu, že to byl měnitel, ho stejně moc nepoužíval. Ale chybět mu bude určitě, stejně jako půlka lebky, která vrazila do pneumatik a teď se válela na zemi.

„Promiň, neslyšel jsem tě,“ pronesl jsem a přilepil se k zemi. Ostatní měnitele smrt soupevníka naštvala, tak zintenzivnili palbu.

„Japonka omdlela,“ oznámila mi dívka.

* * *

Plazili jsme se zpátky k místu, kde jsem nechal Nacumi s Žolíkem. Nad hlavami nám dál svištěly kulky, ale jakmile jsme se dostali za roh, mohli jsme vstát a běžet. Děsil jsem se toho, co udělá Žolík, když ho Japonka nebude mít na ostří svého meče.

* * *

„Hej, celebrito, na ten meč už v životě nesáhneš,“ pronesl jsem temně, když jsem uviděl, jak na zemi leží Nacumi a Žolík se zrovna natahuje po její kataně. Ruka mu ucukla, rychle ji vrátil zpět k tělu a tvářil se, jako by ji tam měl od narození.

Sehnul jsem se k Nacumi. Dýchala pomalu, ale pravidelně. Jen byla celá studená. Strčil jsem jeden revolver do holsteru a nechal si jenom ten v pravačce. Levačkou jsem pak chytnul Japonku a přehodil si ji přes záda. Nemohli jsme se zdržovat.

„Jitřenko, vem si meč. Jak se Žolík od tebe pohne na víc než dva metry, sekni ho do zadku,“ nařídil jsem.

„S největší radostí, pane plukovníku,“ odvětila Jitřenka a ušklíbla se na Žolíka.

* * *

Hnali jsme se zpět po svých stopách. Tedy nejdřív. U řídicí místnosti jsme totiž následně zahrnuli vlevo a pak sešli po schodech do nižšího patra. Dorazili jsme až k raketovým silům, odkud vyletěly Satani směrem do Japonska.

„Kurva, do hajzlu,“ zaklel jsem, když jsem zmáčkl kliku. Železobetonové dveře byly zamčené a tenhle zámek jen tak neprostřelím. Musel bych tu mít pár deka trhaviny nejmíň.

„Co se děje?“ zeptala se Jitřenka.

„To silo je cesta přímo nahoru. Doufal jsem, že tudy prolezeme, aniž bychom museli bojovat s těmi parchanty nahoře,“ zavrčel jsem našťvaně.

„No, ten měnitel v řídicí místnosti měl klíče,“ ozval se nesměle Žolík. Provrtal jsem ho pohledem.

„A kam je dal?“

„Spolkl je, když se ozval poplach. Báł se, aby se nikdo nedostal k raketám před odpalem. To oni dělaj. Jsou to fanatici, víte. Proto se tak snadno ovládají,“ odvětil Žolík.

Zhluboka jsem se nadechl. Vzal jsem si od Jitřenky katanu a místo ní jí podal jeden ze zábavných glocků.

„Víš, jak se s tím zachází?“ zeptal jsem se.

„Jo, ale není to tak dobrý jako luk, mám ještě dva šípy,“ odvětila sebejistě.

„Aha, dobře, tak si dej šíp do tětiny a hlídej toho zmrdíka. Já jsem hned zpátky.“

* * *

Schody jsem bral po třech. V levé ruce meč, v pravé revolver. Naštěstí měnitelé sem ještě nedorazili. Nejspíš postupovali velmi opatrně. Ani jsem se jim nedivil. Doběhl jsem k mrtvole v řídicí místnosti a vzteky jí usekl hlavu. Pak jsem jí vrazil meč do hrudi a rozpáral ji skrz. Katana byla vážně zatraceně kvalitní. Šlo to skoro samo, teda než jsem narazil na hrudní kost a musel párkrát seknout. Když jsem technika vykuchal, došlo na nejhorší – vyhrnul jsem si rukáv na levé ruce a ponořil ji do jeho vnitřností. Někde tam ty zasrané klíče musejí být.

* * *

Čvachtání ve vychládajících vnitřnostech přerušil dusot kroků. Jak jsem byl v pokleku, vyndal jsem

ruku z mrtvoly, drapnul meč a překulil se pod stůl s monitorem, na kterém ještě před pár desítkami minut putovaly tečky znázorňující jaderné rakety.

Někdo vběhl do místnosti a dorazil k mrtvole.

„Tady nejsou, musíme dál,“ oznámil kolegům, ale pak jenom bolestí zakřičel. Vrazil jsem mu zespodu meč do zadnice, vytrhl ho a jedním mohutným sekem mu přetál páteř. Přitom jsem vyskočil na obě nohy a jen co se tělo přede mnou zkroutilo v pádu na zem, spustil jsem palbu na chlápky, kteří stáli u vchodu do řídicí místnosti. Měl jsem je tam jako na střelnici. Každého z těch tří jsem dostal jednou jedinou ranou. Dva z nich odhodily kopance z pythonů ven ze dveří, třetí se rozmázl o stěnu. Zabodl jsem meč do chlápka s přetátou páteří, který sebou ještě cukal a třepal konečky prstů, a znovu ponořil ruku do technika. Konečně jsem ty zatracené klíče našel.

* * *

Opatrně jsem se připlízl ke dveřím a nakoukl ven. Nikdo tam nestál. Ale střelba určitě brzy přiláká posily. Stejně jsem obětoval pár drahocenných minut na to, abych je prohledal a obral o náboje. Střelivo se totiž vždycky hodí.

* * *

Rozběhl jsem se ke schodům směrem ke vstupům do sila právě včas. Řev a rachot oznámily, že se blíží další měnitelé. Přidal jsem do kroku a schoď bral po čtyřech až pěti.

„Nezlobil?“ obrátil jsem se na Jitřenku, když jsem ji uklidnil, že ta krev na mé ruce není moje.

„Byl hodný jako malá holčička,“ usmála se a pohodila bradou k Žolíkovi.

Podal jsem mu zkrvavené klíče.

„Rychle, odemkni to,“ nařídil jsem mu a vrátil se o pár metrů zpátky. Podle zvuků se k nám totiž blížili pronásledovatelé.

„Prásk!“ poslal jsem jim v ústrety kulku z pythona, jen jsem je uslyšel. Zastavili se a podle zvuku se schovali do chodby. Za chvíli ale určitě zaútočí.

Otočil jsem se a spatřil otevřené dveře. Žolík pod dohledem Jitřenky právě táhl dovnitř bezvládnou Nacumi. Pozadu jsem se vydal za nimi. Za mnou se zase vydal déšť kulek.

Hoši měnitelský ale naštěstí nemířili, jen zkusmo stříleli tak, že vystrčili automaty přes chodbu a pálili, kam to šlo. Zalezl jsem za dveře a prostě je za námi zabouchl a nakonec zamkl zkrvavenými klíči.

* * *

V silu páchlo spálené raketové palivo, bylo celé očouzené a ještě pořád z něj sálalo teplo. Při pohledu nahoru jsme ale spatřili hvězdy. Zamotala se mi hlava. Bylo to poprvé od začátku jaderné války, co jsem je viděl. Otřásl jsem se, odplivl si a pak prostě zatnul zuby.

„Jitřenko, lez první. Máme trochu náskok, ale ne moc,“ popohnal jsem divokou a ukázal jí servisní žebřík, který vedl až úplně nahoru k odklopenému krytu. Mrštně na něj vyskočila a šplhala

vzhůru. Já si opatrně zasunul meč za opasek, chytl Nacumi a jednou rukou se vytáhl na žebřík. Japonka byla poměrně lehká, ale cestou nahoru se pronesla. Jen pár špruší od vrchu mě chytla křeč do pravé ruky, kterou jsem ji objímal, ale raději bych sám spadl dolů na dno sila, než abych ji pustil. Zvládl jsem to a za chvíli za námi nahoru vystoupal i Žolík.

* * *

Základna byla ozářená světlomety a ze dvou stran se z ní ozývala přerušovaná střelba. Spokojeně jsem se usmál. Ryan a Alice byli pořád na živu a dělali to, co uměli nejlépe – vraždili parchanty. Proto také ti chlápci drželi hangár. Nejen že čekali, až vylezeme, ale asi se i báli, že když vlezou všichni dovnitř, vpadnou jim naši lidé do zad, a v té tmě nemohli tušit, kolik nás tu vlastně je.

Rozběhli jsme se tmou co nejdál od základny.